

- розробка і ефективне використання системи об'єктивних критеріїв і показників оцінки роботи органів внутрішніх справ по основних її напрямках;
- розробка галузевої системи, що дозволяє забезпечити оперативний контроль і управління розподілом і перерозподілом кадрових ресурсів галузі;
- створення автоматизованої системи управління кадровим потенціалом, реалізації, що базується на сучасних технічних і інструментальних засобах.

Комплексна система кадрового забезпечення ОВС дозволить знайти рішення проблем, пов'язаних із здійсненням змін в системі управління кадрами, координацією діяльності служб і підрозділів, ліквідацією внутрішніх бар'єрів. Виникаючі тут проблеми очевидні. Це концентрація кадрових і інших ресурсів на найважливіших напрямках діяльності ОВС, вміліше поєднання галузевого і територіального розвитку, забезпечення збалансованості планів. Запропоновані підходи стають особливо актуальними у зв'язку з тим, що кінцеві результати діяльності органів внутрішніх справ все більше залежать від безлічі проміжних цілей, від складної системи зв'язків в процесі управління[1, с.18].

До теперішнього часу склалася певна наукова база, теоретичні і методичні положення якої могли бути з успіхом розвинені стосовно рішення актуальних задач планування кадрових ресурсів ОВС, прогнозування їх потреби в підготовці кадрів.

Список використаних джерел:

1. Актуальні проблеми кадрового забезпечення ОВС України: Аналітичний огляд. О.А. Лупало, П.Я. Кондратьєв, П.П. Підюков та ін.; Заг. Ред. Проф. Я.Ю. Кондратьєва. К.: НАВСУ, 2004. -40 с.
2. Програма зміцнення кадрового потенціалу МВС на 2012-2016 роки, затвердженої наказом МВС України від 12.07.2012 № 618.
3. Наказ МВС України від 26 квітня 2011 року N 160 Про затвердження Положення про Департамент кадрового забезпечення МВС України.

Дворська А. В.,

студентка 3 курсу Житомирського відділення
ННІЗДН НАВС

ПРЕДМЕТ АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРАВА У СВІТЛІ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОЇ РЕФОРМИ

Постановка проблеми обумовлена вирішенням питання щодо модернізації системи державного управління в Україні, яка має бути створена шляхом проведення адміністративної реформи.

Існуюча в Україні система державного управління залишається в цілому неефективною, вона еkleктично поєднує як інститути, що дісталися у спадок від радянської доби, так і нові інститути, що сформувалися у період незалежності України. Ця система є внутрішньо суперечливою, незавершеною, громіздкою і відірваною від людей, внаслідок чого існуюче державне управління стало гальмом у проведенні соціально-економічних і політичних реформ. Важливим чинником виходу із трансформаційної кризи українського суспільства є створення сучасної, ефективної системи державного управління.

Тому зміст адміністративної реформи полягає, з одного боку, у комплексній перебудові існуючої в Україні системи державного управління всіма сферами суспільного життя. З іншого — у розбудові деяких інститутів державного управління, яких Україна ще не створила як суверенна держава.

Проблеми реформації Адміністративного права висвітлюються в роботах В. Б. Аверянов, Ю. П. Битяка, К. С. Вельский, І. П. Голосніченко, Ю. А. Тихомиров, А. П. Алехин, Ю. Н. Козлов, А. Л. Кармолицкий, А. Т. Комзюк, О. М. Бандурка та інші.

Адміністративна реформа - це вид політико-правової реформи, яка здійснюється у сфері виконавчої влади і стосується як її організаційної структури, функцій, кадрового забезпечення, так і взаємовідносин з місцевим самоврядуванням.

Метою адміністративної реформи є поетапне створення такої системи державного управління, що забезпечить становлення України як високорозвиненої, правової, цивілізованої європейської держави з високим рівнем життя, соціальної стабільності, культури та демократії, дозволить їй стати впливовим чинником у світі та Європі.

Її метою є також формування системи державного управління, яка стане близькою до потреб і запитів людей, а головним пріоритетом її діяльності буде служіння народові, національним інтересам.

Для досягнення мети адміністративної реформи в ході її проведення має бути розв'язано ряд завдань:

- формування ефективної організації виконавчої влади як на центральному, так і на місцевому рівнях управління;
- формування сучасної системи місцевого самоврядування;
- запровадження нової ідеології функціонування виконавчої влади і місцевого самоврядування як діяльності щодо забезпечення реалізації прав і свобод громадян, надання державних та громадських послуг;
- організація на нових засадах державної служби та служби в органах місцевого самоврядування;
- створення сучасної системи підготовки та перепідготовки управлінських кадрів;
- запровадження раціонального адміністративно-територіального устрою.

Адміністративна реформа має здійснюватись у кількох напрямках:

1) створення нової правової бази, що регламентуватиме державне управління в Україні.

2) формування нових інститутів, організаційних структур та інструментів здійснення державного управління.

3) кадрове забезпечення нової системи державного управління.

4) зміцнення та формування нових фінансово-економічних основ функціонування державного управління.

5) наукове та інформаційне забезпечення системи державного управління, формування механізмів наукового та інформаційного моніторингу її функціонування.

На всіх етапах реформи вживаються заходи щодо її законодавчого, кадрового, наукового та інформаційного забезпечення, зміцнення та оновлення нових фінансово-економічних основ державного управління.

Адміністративна реформа як комплексний, обумовлений стратегічними завданнями захід, повинна здійснюватись у п'яти напрямках, чотири з яких безпосередньо охоплюються відносинами предмета адміністративного права. Це насамперед створення нової правової бази, що регламентує державне управління, формування нових інститутів, організаційних структур та інструментів здійснення нової системи державного управління, кадрове забезпечення нової системи державного управління, а також наукове та інформаційне забезпечення моніторингу її функціонування.

В умовах проведення адміністративної реформи і реформи адміністративного права, відкриваються реальні перспективи подальшого вдосконалення функціонуючої владно-управлінської моделі. Цей захід повинен мати комплексний характер і належне науково-теоретичне обґрунтування, в якому повинен враховуватись кращий позитивний досвід зарубіжних демократичних країн.

Доброніца Т. О.,
студентка 3 курсу Житомирського відділення
ННІЗДН НАВС

ПУБЛІЧНЕ АДМІНІСТРУВАННЯ У СФЕРІ ОБОРОНИ УКРАЇНИ

Оборона України - це система політичних, економічних, соціальних, воєнних, наукових, науково-технічних, інформаційних, правових, організаційних та інших заходів держави щодо підготовки до збройного захисту та її захисту в разі збройної агресії або збройного конфлікту.

Обороноздатність держави - здатність держави до захисту в разі збройної агресії або збройного конфлікту. Вона складається з матеріальних і духовних елементів та є сукупністю воєнного, економічного, соціального та морально-політичного потенціалу у сфері оборони та належних умов для його реалізації.

В Україні існують наступні види Збройних Сил: Сухопутні війська, Повітряні Сили, Військово-Морські Сили.

Управління в сфері оборони здійснюється на підставі Законів України "Про оборону України" від 6 грудня 1991 року (в редакції Закону України від 5 жовтня 2000 р.), "Про Збройні Сили України" від 6 грудня 1991 року (в редакції Закону України від 5 жовтня 2000 р.), "Про загальний військовий обов'язок і військову службу" від 25 березня 1992 року (в редакції Закону України від 18 червня 1999 р.), "Про альтернативну (невійськову) службу" від 12 грудня 1991 року (в редакції Закону України від 18 лютого 1999 р.), "Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей" від 20 грудня 1991 року (зі змінами і доповненнями), "Про пенсійне забезпечення військовослужбовців та осіб начальницького і рядового складу органів внутрішніх справ" від 9 квітня 1992 року (зі змінами і доповненнями), "Про Ряду національної безпеки і оборони України" від 5 березня 1998 р., "Про Личуву прикомандовану службу" від 3 квітня 2003 року, "Про приватну оборону" від 3 лютого 1993 року. Положення про Міністерство оборони України, затвердженого Указом Президента України від 21 серпня 1997 р. №